

KS. POMORSKI KONRAD (1875-1939)



Urodził się 22 listopada 1875 roku w Krobi, w rodzinie właściciela browaru Józefa i Marianny z domu Balcerek. Gimnazjum ukończył i uzyskał maturę w Gryficach na Pomorzu w roku 1895. W tym samym roku rozpoczął studia teologiczne w Seminarium Duchownym w Poznaniu, a następnie w Gnieźnie. Po otrzymaniu święceń w 1900 roku został wikariuszem kościoła św. Trójcy w Gnieźnie. Od 1902 roku był kolejno administratorem parafii w Śmiglu, w Dębnie i w Głuszynie. 1 sierpnia 1910 roku objął parafię w Rogoźnie, najpierw w charakterze komendarza, a następnie proboszcza.

Aktywnie włączył się w przygotowania do powstania wielkopolskiego – odgrywał czołową rolę razem z działaczem narodowym, dr. Bronisławem Wysockim, w Polskiej Tajnej Organizacji Zbrojnej. 15 listopada 1918 roku przewodniczył zebraniu, na którym powołano Radę Robotniczo-Żołnierską. Był członkiem Rady Ludowej w Rogoźnie. W okresie międzywojennym mianowany dziekanem. W 1929 roku Prymas Polski arcybiskup August Hlond mianował ks. Pomorskiego inspektorem duchownym nauki religii w szkołach powszechnych powiatu obornickiego i delegatem przy egzaminach maturalnych w Seminarium Nauczycielskim w Rogoźnie. Dodatkowo był administratorem kościoła w Margoninie (od 1933 roku) oraz Parkowie i Słomowie (od 1936 roku). Patronował organizacjom polskim: Towarzystwu Gimnastycznemu „Sokół”, Katolickiemu Stowarzyszeniu Młodzieży Męskiej i Żeńskiej, Towarzystwu Polsko-Katolickich Robotników oraz Chórowi Kościelnemu. Rozwijał swą działalność w organizacjach charytatywnych związanych z kościołem katolickim, również w Polskim Czerwonym Krzyżu; piastował stanowisko prezesa Rady Nadzorczej Banku Ludowego, a w „Rolniku” funkcję prezesa Zarządu.

W latach trzydziestych XX wieku zainicjował budowę grotty Matki Boskiej i dzwonnicy przy kościele św. Wita w Rogoźnie. Należał do Komitetu Niesienia Pomocy Bezrobotnym. Ideowo związany był ze Stronnictwem Narodowym, lecz bezpośredniego udziału w życiu politycznym nie brał. W okresie II wojny światowej wysiedlono go do tzw. Wikariatki, a budynek parafialny zajęło gestapo. Kilkakrotnie był wzywany do Magistratu w Rogoźnie, gdzie przetrzymywano go jako zakładnika. Uprowadzony przez gestapo 8 grudnia 1939 roku. Uznany za zmarłego postanowieniem Sądu Grodzkiego w Rogoźnie z 8 maja 1947 roku. Data, miejsce śmierci oraz miejsce pochowania nieznane. Okręgowa Komisja Badania Zbrodni Hitlerowskich w Poznaniu postanowiła w grudniu 1947 roku zawiesić postępowanie w sprawie popełnionej na ks. Pomorskim zbrodni „z powodu niezidentyfikowania sprawców zbrodni ...”. W postanowieniu zawarto informację, że zbrodni dokonali niezidentyfikowani członkowie organizacji „Selbschutz”.